

Závěr

Trest smrti jako trest nejvyšší a absolutní provází lidstvo od nepaměti a dodnes můžeme nalézt mnoho jeho zastánců i odpůrců. V této práci jsem se snažil především zdokumentovat jeho vývoj, rozebrat argumenty pro a proti tomuto trestu, případně rozebrat možnosti nahrazení absolutního trestu. Doufám, že poskytne užitečné informace k tomu, aby si případní čtenáři mé práce udělali ucelený obrázek o trestu smrti a třeba i přehodnotili svůj názor na jeho výkon.

Dříve, kdy ještě nebyla úcta k lidskému životu na takové úrovni jako dnes, o trestu smrti nikdo v podstatě nepřemýšlel. Byl součástí životů lidí a tragédií se stal až v případě, že postihl konkrétního pachatele trestného činu nebo v tom horším případě nevinného. Lidé nepřemýšleli jaký vliv má tento trest na celou společnost, na potencionální pachatele trestných činů, jak ovlivňuje kriminalitu, ani na případné justiční omyly a jeho zneužívání ku prospěchu mocných.

Převážně až v posledních dvou stoletích se začaly objevovat hlasy volající po jeho zrušení a stále více států tento trest odstraňovalo ze svých zákonů. A to je dobře, celá společnost se tak stává humánnější, tolerantnější, lepší.

Co se týče mého názoru, vždycky jsem byl odpůrcem trestu smrti a psaní této práce a studium dokumentů, knih a názorů ostatních – ať už zastánců či odpůrců – mě pouze utvrdilo v mém přesvědčení. Žádný z argumentů zastánců trestu smrti není jistě tak přesvědčivý, aby nemohl být vyvrácen a tak zjišťujeme, že z celkového pohledu nepřináší trest smrti dnešní vyspělé společnosti prakticky žádná výrazná pozitiva.

Dokážu si představit pocity lidí, kteří rukou vraha přijdou o své blízké a snad se i trochu vcítit do jejich situace. Musí cítit smutek, zlost, vztek, nenávisť, bezmoc ... ale těmito pocity se nesmíme nechat zaslepit. Při uvažování o trestu smrti musíme jednat bez emocí a stále mít na paměti, že život je tou nejvyšší hodnotou, kterou lidstvo má a kterou by mělo ctít za každých okolností. Nejspíše s podivem také zjistíme, že pozůstalí po obětech násilných trestných činů často pro jejich pachatele nepožadují trest smrti. Vědí, že vraždou – i když za odlišných okolností a spáchanou ve jménu spravedlnosti – vraždu nenapraví. Poprava pachatele jim jejich blízké nevrátí a jejich bolest nezmírní.

Nezbývá tedy nic jiného než doufat v to, že se společnost v 21. století dostane na takovou úroveň, že i když ne všichni, tak alespoň její velká většina bude trest smrti odmítat. Pokud by podpora trestu smrti klesla k nulovým či minimálním hodnotám, málokterý politik

by se pravděpodobně odvážil trest smrti podporovat. Může to znít trochu jako utopie, ale když si uvědomíme, kam naše společnost (alespoň ta evropská) došla za poslední dvě století, není představa o vymizení trestu smrti až tak nereálná.